

fælde vige for nationalt patent med ældre ret. Som en vigtig bestemmelse kan endvidere nævnes, at fællesskabspatentets retsvirkning er afhængig af, at patenthaveren indleverer oversættelse af patentkravene til de officielle sprog i de medlemslande, hvis sprog ikke er tysk, engelsk eller fransk. En mere omfattende oversættelse kan kræves, hvis et land benytter sig af den særlige reservationsmulighed, der er hjemlet i en overgangstid.

Fællesskabspatentet er ifølge konventionen alene undergivet dennes bestemmelser. Dette gælder bl. a. spørgsmålet om ugyldigkendelse. Der er imidlertid væsentlige undtagelser fra fællesskabspatentets autonome karakter. Medlemslandenes nationale lovgivning er som nævnt afgørende for indrømmelser af tvangslicens. Mens virkningerne af fællesskabspatentet alene afgøres af konventionen, finder national lovgivning i øvrigt anvendelse ved spørgsmål om krænkelse af fællesskabspatenter.

Fra engelsk side blev der under forhandlingerne fremsat kritik af, at konventionen indebar en adskillelse af kompetencen til at pådømme ugyldighed og til at træffe afgørelse om krænkelse af fællesskabspatentet. Resultatet heraf blev dels artikel 90, som gør det muligt at lægge afgørelsen af spørgsmål om såvel krænkelse som ugyldigkendelse af et fællesskabspatent ved nationale domstole, dels til resolutioner om henholdsvis centralisering af de nationale domstoles kompetence og om retstvister om fællesskabspatenter.

På baggrund heraf er under Interimskomiteen til forberedelse af konventionens ikrafttrædelse nedsat en arbejdsgruppe, der skal overveje mulighederne for under samme retssag at pådømme såvel krænkelse som ugyldighed. De hidtidige drøftelser i arbejdsgruppen giver ikke anledning til at tro, at der vil kunne opnås enighed herom inden for en overskuelig fremtid. Spørgsmålet om dansk deltagelse i en sådan ordning vil – hvis den bliver aktuel – blive forelagt folketinget og kræver ligesom Fællesskabets Patentkonvention anvendelse af grl. § 20.

Konventionens udgangspunkt er, at designering af EF-lande i forbindelse med indlevering af en europæisk patentansøgning kun kan ske samlet. I en overgangsperiode skal en designering af et EF-land dog ikke anses for en automatisk designering af alle 9 EF-lande. Overgangsordningen kan inden for de første 10 år efter konventionens ikrafttræden kun bringes til ophør ved enstemmig beslutning af ministerrådet.

Til administrationen af fællesskabspatentkonventionen oprettes særlige organer ved Den europæiske Patentmyndighed.

II.

Betydning og konsekvenser for Danmark af ratifikation af Fællesskabets Patentkonvention.

For direktoratet for patent- og varemærkevæsenet.

En ratifikation af Fællesskabets Patentkonvention berører ikke principielt direktoratet. Dette skyldes, at konventionen fortrinsvis indeholder bestemmelser til regulering af retsvirkningerne af EF-patentet efter dets udstedelse. Det er vanskeligt at vurdere, hvorledes ikrafttrædelsen af denne konvention vil påvirke antallet af nationale patentansøgninger, men sandsynligheden taler for, at påvirkningen vil blive minimal.

Den indtægt fra indbetaling af årsafgifter for europæiske patenter for Danmark, som direktoratet ifølge Den europæiske Patentkonvention vil kunne beholde en del af, vil bortfalde i takt med, at fællesskabspatenter afløser de europæiske patenter, idet årsafgifterne for fællesskabspatenter indbetales til Den europæiske Patentmyndighed.

For dansk erhvervsliv.

Tilslutning til Fællesskabets Patentkonvention må for Danmarks vedkommende anses som et led i integrationen i De europæiske Fællesskaber. Konventionen udgør en central bestanddel af fællesskabernes politik ved at skabe dels en lettelse for landenes industri med hensyn til beskyttelse af opfindelser og dermed en styrkelse af konkurrenceevnen, dels at virke for fremme af de frie varebevægelser.

Der er således tale om en fællesordning på linje med andre ordninger inden for fællesskaberne, som de berørte danske erhverv har kunnet indrette sig på.

I relation til Fællesskabets Patentkonvention har der været nævnt visse sprogproblemer. Hovedreglen vedrørende oversættelse findes i konventionens art. 33, hvorefter ansøgeren inden en fastsat frist til Den europæiske Patentmyndighed skal indlevere en oversættelse af de krav, på grundlag af hvilke fællesskabspatentet skal meddeles, til et af de officielle sprog i hvert af de kontraherende stater, der ikke som officielt sprog har engelsk, fransk eller tysk.

Dette er en begrænsning i forhold til det europæiske patent, der kan kræves oversat i sin fulde ordlyd. Denne begrænsning skyldes bl. a. behovet for at undgå de store omkostninger, der vil være